

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagor)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÉFONO 4115 — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

L'hol·landès errant

Es estranger, alemany, italià, anglès, escandinau, sudamericà, tant-se-val. Nosaltres hem volgut fer-lo hol·landès, per aprofitar la tradició de l'hol·landès errant.

Necessitat de repòs, amb un enorme desig contemplatiu on trobaria un lloc a la terra sense homes en lluita, ni espetec de fuselleria, ni espectacles de mort i de bogeria? En la seva patria es percebia massa el batec de la guerra. A un costat Bèlgica, a l'altre l'Alemanya, arribaven desertors, malalts, morts i ferits de les lluites marítimes, i devegades en les sossegades viles hol·landeses les multituds udolaven demanant pau. El regne de Guillermeta ja no semblava el regne d'una fada.

A on anar, doncs? Un país existia a Europa, sempre propici a les visions serenes.

Les muntanyes maternalgòries en els mals del còs i els de l'ànima. Però Suïça era un immens hospital internacional que recollia totes les desferres de la guerra. L'hol·landès deixà la Suïça i caigué en una nova, fondíssima meditació. Quin recó de pau l'acolliria? En quins països el seu forçós errabondeig trobaria una treva? Mirà el mapa i a l'extrem d'Europa trobà com un apèndix que semblava fogir, com ell, de totes aquelles desventures. Era Espanya, el país on creixia el taronger en mig de silencis històrics. Allí visitaria les ciutats milenàries sense altre soroll que el de les campanes; les planuries infinites, sense una cançó d'homes, d'aigua i d'auells; les velles i reposades cases tradicionals; el poble resignat. Espanya era la sola promesa de pau, en aquests dies en que el Thibet, hermètic, està en guerra.

I vingué a Espanya i entrà a Barcelona.

—No trobarà ciutat més tranquil·la. Aquí mai passa res; aquí no veurà ubriacs, ni crims. Són mediterranis i suaus i calmosos com el nostre mar.

L'hol·landès llogà una torra i començà la seva vida barcelonina.

PARADOX

Els nostres llegidors se faràn càrrec de les deficiències i poca-soltes d'aquest número.

VEIENT VISIONS

—Què veu, senyor Esteve?

—No ho sé, noi. Veig molt poca cosa, i lo poc que veig ho veig molt aigualit.

Casta de goç

En Cosme, l'Eudald i l'Andreu se estan al banc escó, davant la flama de quatre ceps centenaris, matant l'avorridora vesprada en plácida conversa. Al seus peus dorm el Turc, un goç de presa que seria un bell exemplar de la raça, si anés més ben alimentat.

—Jo us dic—diu En Cosme—que el Turc ens porta més llei a nosaltres que a nostre amo.

—Es clar, home—afegeix l'Eudald.—No en va reb d'amagat els nostres moçons de pa i del seu amo les garrotades.

—Bah, romanços!—exclama l'Andreu que és el més vell de la colla.

—Què vols dir?

—Que a pesar de les vostres magarrufes i dels maltractes de nostramo, el Turc creurà sempre a l'hereu Pau més que a nosaltres. Desenganyeu-vos: té l'ànima de goç.

—Oi que no, Turc?—diu carinyosament En Cosme, amoixant al feréstec animal.

El Turc remena la cua, alça el cap i mira carinyosament als tres moços del Mas d'En Pruna.

En aquest moment entra l'hereu Pau amb l'escopeta al coll, el sarró plè de perdius i el Quiserín, un herms perdiguier que entra saltant alegrement.

En Pau pega ullada a la llar de foc i veient al Turc entre els moços, li pega un cop de culata i li diu asprement:

—Ala, a geure a fóral!

I dirigint-se als moços, afegeix:

—I vosaltres al llit, que demà és hora de matines i després no sou bons per a treure's la feina dels dits.

Els moços s'aixequen i creuen, renegant en veu baixa d'aquell home tan poc considerat.

**

En Pau és tan pela-esquenes que mata treballant als seus moços i els alimenta de lo pitjor de ses hisendes. Les relacions entre amo i treballadors arriben tan viventes que un dia s'avenen els tres moços per a abandonar el Mas, clavant abans una pallicha al Pau. Abans i malgrat la poca confiança de l'Andreu, donen uns quants sucres al Turc per a tenir-lo més ben disposat al seu favor.

Al vespre, al tornar En Pau de la cacera, ja l'esperen els tres moços. En Cosme se avença i comença a exposar les seves queixes. En Pau, a les quatre paraules, l'interromp insultant-lo gróllerament. L'Eudald se li abraona i l'Andreu amoixa al Turc per a que no es mogui. L'hereu Pau es tira dues passes enrera i crida:

—An ells, Turc!

El Turc pega un brinco i d'un moç s'emporta mitja pantorrilla d'En Cosme, abraonant-se després contra l'Eudald.

L'Andreu salta una finestra i fuig exclamant:

—Ja ho deia jo: ànima de goç.

JEPH DE JESPU

Diumenge a la tarde

Les dotze.—Cau un sol que estavella; el rellotge del campanar toca hores; de la taverna, de la petita faixa d'ombra que fan les cases d'un cantó de la plaça, s'aparten homes i minyons amb el gec al braç o sense gec. Caminen poc a poc, acabant el cigarro. Una dona travessa la plaça corrents i entra en la taverna-adrogueria; surt desseguida amb quelcom embolicat; després un'altra i un'altra; no s'entenen gens, prenen i fugen. Passen unes noies que van a cercar aigua fresca.

La una.—Encara fa més sol. Un goç, que no deu tenir amo ni casa on pidolar, geu al mig de la plaça. Un soroll de cascabels se barreja amb el rascar de les cigales; arriba una tartana polsosa amb el cavall suat. Baixen d'ella uns parents de Barcelona; arriben

bruts, porten dolços, diaris, el *Nuevo Mundo* i *Blanco y Negro*.

Les dues.—Dinem; els forasters han portat peix de ciutat; mengem arroj amb musclos i congre, mengem llagosta, mengem pollastre de la terra i emmetllat. Les campanes han tornat a tocar. Els homes i minyons; que deixaren l'ombra i la taverna, tornen a atravesar la plaça amb el gec a l'espatlla o sense gec. Entren al cafè. El cafè és gran, fosc i fresc.

Les tres.—Encara dinem, ara preparen el cafè i nosaltres bevem vi ranci. Els bordegaços, sense cap por al sol, juguen a bales al mig de la plaça; hi han més goços. Arriba un home que ven torrat i un geperut que porta una rodella i escopetes d'aire comprimides.

Les quatre.—Uns dormen, altres estan en dormiscats. Toquen a rosari; passen nenes, jovenetes i velles amb mantellina; una velleta, aïllada, porta caputxa blanca. El senyor rector empaita als escolans que jogaven a bales.

Les cinc.—Pregunten els forasters si no hem de donar una volta. Es resignen i ens resignem. Ens arroceguem vinticinco minuts; un diu: —Hem de tornar, pot-ser farem tard.

Ens arroceguem vinticinco minuts més. Tornem a seure.

Les sis.—Que no pendreu res? —Ai, no! —I tu? —Jo una mica d'aigua fresca. Tots bevem aigua fresca i aiguardent. Acompanyem els forasters a la tartana. —Que torneu aviat! Marxen. A la plaça toca un piano de maneta.

Les set.—Han encès un llum de gas acetilè; el piano segueix tocant, el jovent balla i la quixalla salta. Ballen molt serios; lo que els hi agrada més són aquelles dances nomenades pas-doble, en les quals l'home empeny a la parella que camina a reculons. Quan no toquen pas-doble ells ballen valsos, americanes o schotis, eom si ho fossin.

Les vuit.—Donem una volta fins a una font propera, ens ajacem de cara al cel i mirem les estrelles; de tant en tant en cau una fent una ratlla al cel. Passen uns caçadors que no porten res, només goços cansats. Després en passa un de tot sol, que ha matat dos conills i ens en ven un. Tornem a casa; el ball encara dura.

Les nou.—Sopem; el ball se va acabant, toquen l'últim pas-doble. Se senten bones nits i soroll de forrellats; uns que canten se allunyen.

Les deu.—Canten les granotes i els grills; al cel encara hi han més estels. En mig de la plaça negra els llums de la taverna i de la finestra del nostre menjador fan dugues taques blanques.

El lleó i el goç

En una casa de feres, a Londres, on hi ensenyaven dues besties ferotges, cada espectador devia pagar l'entrada en especies, això és, fornir goços i gats pels àpets de les feres. Un barine, desitjós de veure aquells animals, es va emparar d'un goçet que anava pel carrer i el va portar a la casa de feres.

El van deixar entrar: van agafar el goç i el van tirar a la gabiola del lleó. El goçet va aixecar la cua i es va arrupir en un recó de la gabiola.

El lleó es va acostar a l'animal i el va ensumar; el goçet es va estirar panxa per amunt i va aixecar les potetes, tot bellugant la cua.

Amb la seva enorme grapa, el lleó el va girar. El goçet es va alçar vivament i es va posar a fer el maco davant dels animals.

El lleó va contemplar el goç i va fer anar el cap de dreta a esquerra, sense tocar-lo. Quan el propietari de la casa de feres va tirar carn al lleó, l'animal va separar-ne un trocet i el va deixar pel goç.

El vespre, quan el lleó es va ageure, el

goçet es va estendre prop d'ell, posant el cap sobre la pota de la fera.

D'aquell dia ençà, el goçet vivia dins la gabiola del lleó, que no el tocava per res. Menjaven i dormien junts. El lleó de vegades es dignava jugar amb ell.

Un dia, el mateix barine va tornar a la casa de feres i va reconèixer el goç; va demanar aleshores a l'amo de les besties feres que li tornés l'animal. L'amo hi va consentir; emperò quan va cridar el goç per a fer-lo sortir de la gabiola, el pèl del lleó es va esterrufar, i l'animal va bramolar.

Amb això, van deixar-lo estar, i van viure tot un any en companyia l'un de l'altre.

Mes al cap d'un any, el goç va caure malalt i va morir. El lleó, allavors, va deixar de menjar; ensumava i llepava el goç o el girava amb la pota. Quan va comprendre que la bestiola era morta, va fer un bot, el pèl se li va esterrufar, i fuetejant-se el còs amb la cua, es va tirar sobre els barrons de la gabiola, mocegant-los: tot el dia va estar bramolant amb gran neguit i després es va girar prop del goç mort i es va calmar.

El domador volia endur-se'n el cadavre del goç, emperò el lleó no hi deixava acostar ningú. La gent es van creure que l'animal oblidaria la seva pena si li donaven un altre goç; però el lleó tot seguit el va fer a miques i a bocins. Després va agafar entre les seves potes el cadavre del seu companyonet i romangué cinc dies immòbil: el sisé dia es va morir.

LLEÓ TOLSTOI

IMPOSSIBLE!

Ho he llegit amb mos ulls i encara ho dubto! És possible que aquí, on ja ningú bada,

hi hagi un edil tan manso i tan criatura que, gastant tontament polvora en salva, s'atreveixi a apuntar el desig absurde de que, dintre tres mesos, a les cabres se les privi d'anar per les aceres?... De quin niu ha caigut aquest pavana? Es regidó «aprovat» i encara ignora lo que aquests animals poden i valen?

Les cabres, senyor meu, a Barcelona són una institució tres cops sagrada. Aquí es pot atacar tot lo que's vulgui, la tradició, la fè dels nostres pares, el Tribunal Suprem, el de la Rota, el foment de la pesca, el ram de l'aigua, el comerç, la marina, l'art, la ciencia; l'únic que hi ha intangible són les cabres.

Per què? No ho sabrà mai. Es un misteri, però el fet tots l'hem vist. Tantes vegades com s'ha intentat remoure aquest assumpte,

posant terme al ridícul espectacle de que en l'acera siguin les persones

les que hagin de baixar quan elles passen, les cabres han triomfat. Raons d'higiene, motius molt serios de decència urbana,

el nom de la ciutat, la salut pública l'injusticia de que es negui a les vaques lo que a les gentils cabres se'ls tolera...

res hi ha valgut. Les cabres són les cabres; els carrers s'han obert pel servei d'elles,

i, ben considerat, encara gracies que no'ns privin als homes de passar-hi, com ho podrien fer, si els des la gana.

Sí, regidó innocent: per estrambòtic que li resulti el cas, hi ha personatges que—vagi a sapiguer qui és que'ls fa moure!

surten sempre en defensa de les cabres i troben que seria una ignominia privar-les de ficar-se'ns entre cames

i d'alfombrar les nostres vies públiques amb catifes... que fan tombar la cara.

I anà a pensar que dintre de tres mesos pot quedar suprimit l'immens estable en que està convertida Barcelona!...

S'ha vist candor més gran?... Justament ara que hi ha d'havé eleccions de varies menes i convé, per lo tant, mostrar-se amable amb els que tenen vot!...

Res. Tregui el llapic i en un cap de paper, per recordar-se'n, apunti-s'hi lo que ara vaig a dir-li:

Del rellotge del temps la vella màquina continuarà rodant, dia tras dia; passaràn els tres mesos de que parla

en la proposició que al Consistori ha presentat vostè contra les cabres; en passaràn tres més, i vint, i trenta i pot-ser cent; veurem en torn canviar-se no poques de les coses que'ns rodejen; contemplarem, a bon segur, com cauen altius castells i torres solidíssimes; però, al través d'aquesta contradança, entre mig de les runes que arreu quediran i que seràn la prova irrefutable de que al món, tart o aviat, tot se'n va en orris, —atenció, que aquí és on hi ha la substancia— excepció sola d'eixa llei terrible per ningú i en cap lloc jamai violada, les cabres, les cabretes trotadores que vostè vol tancar dins de la quadra, seguiràn, com avui, per les aceres, fent sonar ses esquelles esquerdades i deixant-hi aquest bell rastre d'olives que als nostres regidors tan els encanta.

C. GUMA

Aquest número ha sigut revisat per la censura militar

Un berret de rialles

(REFLEXIONS FILOSÓFIQUES)

E vegades, sota de berrets bonics s'hi veuen caps bonics; i sota de berrets lletjos s'hi veuen caps que són lletjos... Però, sota de berrets molt lletjos, també hi han caps molt bonics, com sota de berrets bonics hi han caps que són ben lletjos.

Què n'hi han de caps que no tenen cap berret!... ¡l que n'hi han de berrets que no tenen cap cap!... Tan mateix... són ben tristos els berrets a casa dels sombrerers sense els seus respectius caps... perque els berrets necessiten caps, com els caps necessiten berrets. Ja ho diu el ditxo: *tants caps, tants berrets*; sí, senyor; *Els berrets tenen dret a cap, com els caps tenen dret a berret.*

Quan de vegades veig alguns caps que s'emproven aquests pobres berrets, i que aquests berrets van d'allò més bé en aquests caps, me sembla veure un somris dels berrets, somris de contents, d'haver trobat els seus caps, somris que armonitza amb el somris dels caps contents d'haver trobat els seus berrets. ¡Oh! és una diada pels berrets el mateix que ho és pels caps!

Què tristos estan els berrets nous quan no han trobat pas el seu cap!

Però molt més tristos que els berrets nous, que mai han tingut cap cap, ho estan els berrets vells, decrepits atrotinats; desdeñats ja per tota mena de caps, havent passat del cap del elegant al del menestral, del cap del menestral al del estudiant de capella, i del cap d'aquest a la mà del pobre!

Quan un berret ha sofert ja totes les seves transmigracions descendents, quan ha sigut berret d'upa, berret remonat, berret bisbarí i berret de pobre... Pobre berret!!! Ja no l'hi queda res d'aquell primitiu estat tan llustrós en que amb orgull podia considerar-se berret digne de protegir el cap del «*homo sapiens* de Linneo». I en aquest estat l'infeliç berret, ple de records dels caps que succesivament ha protegit; enfangat, atropellat, sense forma de lo que fou algun temps, despreciat pels caps dels que passen, que se'l miren de cap a peus, sols per arriar-li alguna puntada de peu que'l fa rodar ignominiosament, en aquest estat el pobre berret, al cap de ses velleses, cau en les despiadades mans de l'escombriarie que l'arplega i l'exposa a la vergonya dalt d'un pallé com cap de reu dalt del cadafalç!

I l'infeliç té que estar-se allí fins que acaba amb ell el temps, destructor de berrets, com de tot lo elevat i que té llustre!

¡Pobres berrets abandonats dels seus caps! ¡No puc pensar-hi sense que l'ingrati-

tut dels caps me faci plorar sobre la sort dels berrets!

**

No vos en rieu pas, orgullosos sobre els vostres caps, vosaltres, berrets flamants! Què por-ser vos creieu duenyos per sempre dels caps que vos porten?

La sort és igualment implacable per tots els berrets, el mateix que ho és per a tots els caps.

**

Quan jo veig tants de berrets que sembla que esperen als seus caps, quan jo veig tants de caps a la sombra dels seus respectius berrets, quan jo reflexiono que és el berret el que va sobre el cap, i que és el cap el que va sota del berret, i que cap cap de cap gran home s'ha elevat mai més que el seu berret, francament, no sé si els berrets han sigut fets pels caps o si són els caps els que han sigut creats pels berrets.

**

Si el berret serà superior al cap?
Si el cap serà superior al berret?
Meditem.

Un, pot ficar el cap dins del berret, com pot ficar-se el berret al cap.

Un, pot deixar-se el berret penjat amb un clau, però no s'hi pot deixar el seu cap.

Els clowns fan rodar els berrets; les dones fan rodar els caps. El vent s'emporta els berrets però no s'emporta els caps. Més si un s'omple el cap de vent, pot-ser que perdi el cap sense perdre el berret.

Què és lo que veu un dalt d'una trona? Una multitud de caps però no veu cap berret. I si se'n puja al campanar, només veurà que berrets però no veurà cap cap.

Bah, bah! Per més que hi barrini, res ne trec en net. N'hi ha per tirar el berret al foc; el cap ja em roda i encara em diràn que sóc un berret de rialles o un sense cap ni peus que està tocat del bolet, acabem!

Si mai trobeu alguns berrets que estiguin bé an els seus caps, si mai veieu alguns caps ben contents dels seus berrets, *deixeu els berrets als caps, deixeu els caps als berrets.*

POMPEIUS GENER

Estat en que's troba un jove després de Festa Major

Necessita un xic de traça sabè explicar què li passa i com se troba un minyó, que ha estat ballant quatre dies, i ha fetes mil ximpleries durant la Festa Majò.

Mes, com que m'agrada el tema, i ademés és un problema que comprenc perfectament, penso aquí desenrotllar-lo, i per tant, vaig a explicar-lo, de la manera següent:

Passant penes i fadigues i fent com fan les formigues recollint grans amb afany, tots els joves de tavola, durant l'any van fent guardiola per a poguer fer ball d'any.

Així és, doncs, que quan arriba la festa que a tots captiva, i s'espera amb més dalit, el somni de tots els joves és estrenar botes noves, bon sombrero i bon vestit.

I ben mudat, i amb l'ermilla rublerta de calderilla, disfruta a més i millor, i entre balls, café i teatre passa alegre els tres o quatre dies de festa major.

I s'entrega amb tal fal·lera al sport de la ballera, que no menja, dorm, ni viu, i com que'l còs no reposa, l'abrassa set xardorosa i tot ell és un caliu.

Però, no se'n dona compte; lo que sent, és que tan promte de la festa arribi el fi,

sens veure que, si seguia molt temps així, es quedaria prim com un filabarquí.

Bueno; ja ha acabat la broma; i ara çcòm queda aquest home que amb tres dies s'ha gastat els estalvis d'una anyada... i fins alguna vegada encara queda... empenyat?

Còm queda? Vaig a explicar-ho, perquè, francament, declaro, que per experiència ho sé. Sí, senyors; jo hi he estat jove i n'he fetes com un cove, sempre que ho he pogut fé.

Doncs, sí; passada la festa, cansat de ballà amb orquestra, tarde, nit i demati, un jove, per fort que siga, vençut per la sòn, s'obliga a fer-se un tip de dormí.

I a voltes fa la revenja, ficant-se al llit en diumenge i despertant se en dimarts, i al trepitjar les rajoles li sembla que ballen soles i sent balls per totes parts.

Posa mà a cada butxaca; de l'una en treu la petaca i de l'altra un moneder... i an ell li sembla mentida que l'una estiga pansida... i l'altre sens cap diner.

I és que, entregat amb desfici, al divertit exercici de Terpsicore, ha badat, i li ha costat el fè el maco, quedar-se sense tabaco, sense rals... i mig baldat.

I encara això és poca cosa: lo pitjò és quan se proposa alguna mare que hi veu, poguer-li endossar la filla, fent-li creure que és pubilla i que an ell el farà hereu.

I fa el logis de la noia, com si es tractés d'una joia sense trampa o sense engany; i en tant, ell no se'n adona, que com una papellona, ignocent cau al parany.

No és que'm pensí ser cap ciencia, prò parlo per experiència i tinc plena convicció, que per ningú és cosa nova saber com se troba un jove després de Festa Majò.

I en fi, que si no vigila, s'exposa, tot fent barrila, de corre el mateix perill de lo que a mi va passar-me, que al cap de l'any vaig trobar-me amb dona, sogre i... un fill!

VICENS ANDRÉS

La princesa dels cabells d'or

Hi havia a les Indies una princesa de cabells d'or. La seva madrastra li tenia tanta tirria que va poder aconseguir que el tzar l'exilés en el desert.

Fou portada, doncs, cap al desert, la princesa dels cabells d'or, i hi fou abandonada. Al cap de cinc dies, la princesa va tornar a casa de son pare, a cavall d'un lleó.

Allavors la madrastra va aconsellar al tzar de fer perdre sa filla dins les muntanyes salvatges, on no vivien sinó els voltors.

Al cap de quatre dies els voltors la retornaren a casa de son pare.

Allavors la madrastra feu exilar la princesa en una illa deserta. Uns pescadors la varen conduir davant del tzar.

Veient això, la madrastra va fer fer al jardí del palau un pou profund, hi va fer baixar la princesa dels cabells d'or i va fer tapar el pou.

Sis dies després, en el lloc on la noia havia estat enterrada bò i viva, se va veure brillar un llum. Aleshores el tzar va fer cavar la

terra, i la princesa dels cabells d'or hi fou trobada.

Finalment, la madrastra va fer buidar el tronc d'una enorme morera i hi va fer ficar la princesa; després van tallar l'arbre i el varen tirar al mar.

Al cap de nou dies, el mar va llençar l'arbre a les costes del Japó; els japonesos varen treure bò i viva de l'arbre la princesa; emperò tantost va veure la llum del dia es va morir i es va tornar cuc de seda.

El cuc de seda es va enfilat a la morera i es va posar a rosegar les fulles.

Un dia va deixar de menjar i va restar sense moviment; emperò cinc dies després— això és, l'espai de temps que la princesa havia passat en el desert,—el cuc se va reanimar; de nou va rosegar les fulles de l'arbre durant alguns dies i es va tornar a adormir.

Després, al cap d'un temps igual an el que els voltors havien posat en portar la princesa, el cuc se va reanimar encara i es va tornar a adormir.

Finalment, per la cinquena vegada, va morir el cuc i es va despertar fet un capoll sedós i daurat; del capoll va sortir una papellona que's va posar a pondre. Dels ous posts, altres cucs van sortir i es varen escampar pel Japó.

El Japó cultiva una gran quantitat de cucs i fabrica molta seda.

El cuc s'adorm cinc cops, i cinc cops se reanima.

Els japonesos, de la primera sòn del cuc ne diuen: «Sòn del lleó»; de la segona: «Sòn del voltor»; de la tercera: «Sòn de la barca»; de la quarta: «Sòn del pou»; i de la cinquena: «Sòn del tronc».

LL. T.

PENSAMENTS EN VERS

Quan acabis els diners,
compta amb tu i amb ningú més.

Per anà a la professó,
pren l'atxa i deixa el bastó.

Amb les dones de cap vert,
qui més hi fa, més hi perd.

Quan no t'ho demani el còs,
no hi fiquis ni un gra d'arroç.

Si de l'onça en fas xinxons,
ja'ls hi pots donà expressions.

Tant per nà amunt com a avall,
s'hi va molt millò a cavall.

Si ta muller té parents,
amaneix escura-dentis.

Es de moltes viudes, el primer consol
al quedar-se soles, emprovar-se el dol.

En un dia volta el món,
i la dona en un segon.

Si no pots viatjà en primera,
no viatgis de cap manera.

Amb diners i més diners
se llueixen els cuinès.

Si ensopegues caminant,
no't giris; tira endavant.

Si vols menjà bones postres,
no malgastis en les ostres.

Si tens l'hisenda a l'Havana,
tot sovint passaràs gana.

Tens fills i no'ls fas de pare?
Ai de tu, d'ells i la mare!

La salut del nostre còs,
que la gastem a l'engròs;
un cop la tenim perduda,
l'hem de comprà a la menuda.

Una dona ben humil
no's troba pas entre mil;
i que entengui la raó
quasi bé ni entre un mil·lió.

Si no tens aigua al jardí,
no hi plantis res; creu-me a mil!

Diu que viu més el que *piula*
de lo que viu el que *xiula*.
I és que'ls que estan delicats
fan molts menos disbarats.
Si el que *xiula* se cuidés,
és clà que viurà més!

Si acàs t'apreta el calçat,
no vagis a Montserrat.

Una cosa és endreçà,
i altra cosa entaforà.

Lo que no't vulgui el drapaire,
dona-ho a l'escombriaire.

El que sab de viatjà,
porta el seu fato a la mà.

Lo que fa senyó al senyó,
no són pas els seus diners,
que és la seva educació.

Mai vagis en tren exprés
per anà a deixà diners;
quan tu els hagis de cobrà
val més ahí, que demà.

No t'esperis aturat
quan necessitis tramvia;
que pot-sè ha descarrilat.
Pel que pugui succeï
ves seguint el teu camí.

Si vols està ben servit,
paga bé a qui et faci el llit:
si no'n sabs, i te'l fas tu,
ja et dic jo que serà d'ú.

Per tení un perdigó a l'ala,
val més tenir hi una balal!

Si no tens cap enemic,
és que no ets savi ni ric.

Val més tamboret comprat
que no pas sofà llogat.

Al qui té barcos al mar,
el gall el sol despertar.

No hi ha res tan exposat,
com un boig dalt d'un terrat.

Mai a cap dona han penjat,
per no fer-se amb el veinat.

Pensa abans de pledejà
que els jutges, tot lo més,
sentencien a pagà,
però no a *tení diners*.

No t'arrisquis a dir blat,
fins que'l pa t'hagis menjat.

Si no fas apuntacions,
cada punt tindrà raons.

D'enganyar amb certa gracia
ara en diuen diplomacia.

Si és tan sols perquè té pò
que la dona et fa bondat,
el dia menos pensat
te sortirà tras-cantó,
del braç d'algun al·liat.

A la taula d'En Bernat,
qui no hi és no hi fa forat.

No hi ha res tan divertit
com passà la nit al llit.

Tot, tot, tot enterament
se pot fé bé o malament.

Que'n té de tranquil·litat
el que viu sense familia!
—Més ne té un barco enfonsat!

No segueixis els consells
dels que's pinten els cabells.

El que compra a les tendetes
dels rals ne paga pessetes;
i als que hi compren a fià,
cada coca els costa un pa.

Lo que als altres vegis fé,
no ho facis si no't convé.

Per atravessar la riera,
més amunt o més avall,
trobaràs una passera.

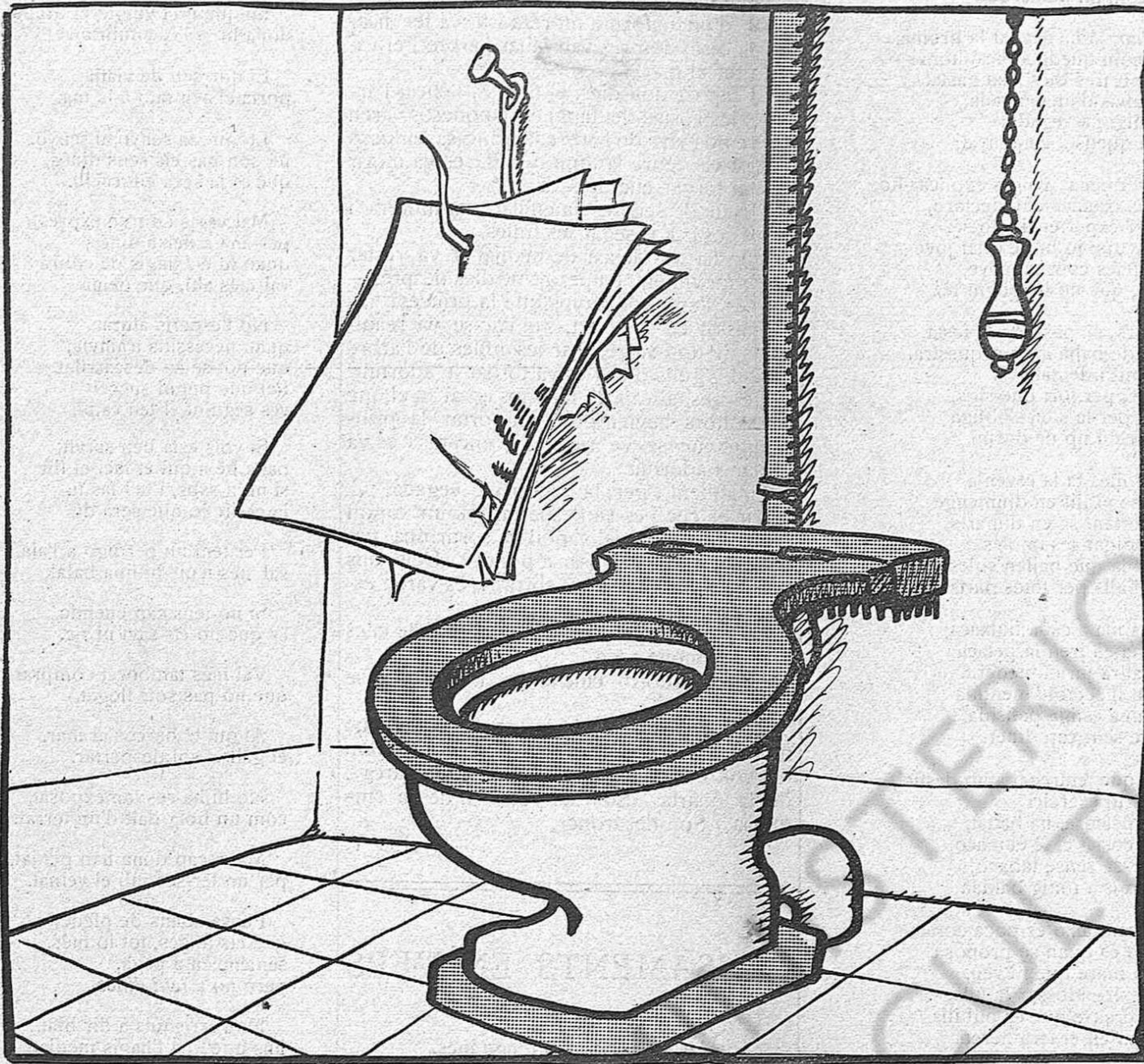
Pren les coses tal com són,
o sinó ves-te'n del món.

Diners te'n poden dà els rics,
salut el senyó doctó;
la seva sang els amics,
però d'honra, no, senyó;
d'això sí que és ben segú,
que no'n pot donà ningú.

ALBERT LLANAS

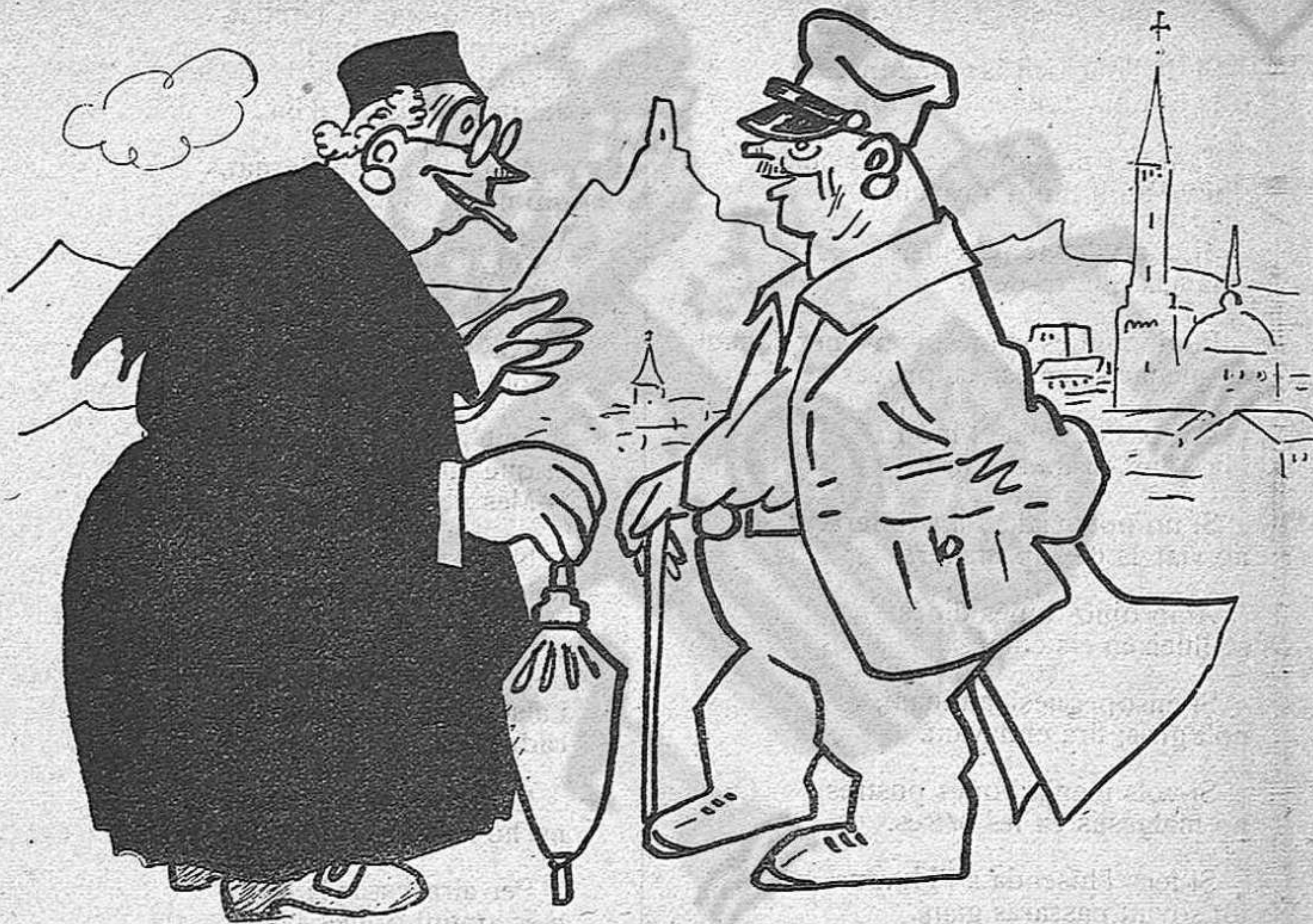

Interioritats domèstiques

Nois, això és un water-closet

Després de la tamborinada

— Com se presenta la cullita, Mossén Nofre?
— Sí, riri, és alló que's diu... Pels uns se presenta bé i pels altres malament.

REPICS

Degut a les anormals circumstàncies, el present número de LA CAMPANA, corresponent al dissabte passat, ha tingut de sortir avui dimarts, dia 21.

Els tradicionalistes han regalat a la neboda de Don Jaume, que's troba greument malalta a Azpeitia, una reliquia consistent en un bocí de la sotana perteneixent al difunt pare Claret. Vaja una reliquia!

El dia 19 farà la entrada triomfal a la seva diòcesis, el nou bisbe de Tuy. Aquell dia estaran de festa les *txuyetes*.

Benedicte XV ha tornat a donar un altre copet de mà a la qüestió de la pau. Ha redactat unes bases que, segons sembla, es fonamenten en la proposició alemanya de «ni aneixons ni indemnitzacions.» La fórmula del Sant Pare no té, doncs ni el dò de l'originalitat. És una mixtificació de l'idea alemanya, que ja és el comble de la mixtificació.

En el Centre Tradicionalista de Sans s'hi ha instal·lat una biblioteca popular per als obrers.

Que no se'n fessin gaire de les lectures que als obrers facilitin aqueixa gent. M'hi jugo un congre que el primer llibre del catàleg serà *El liberalismo es pecado*, del pare Claret.

Una parenta que tinc a Horta m'acaba de anunciar que en aqueixa pintoresca barriada s'hi organitza un «Círculo Liberal Dinástico.» Les bugaderes están d'enhonorabona. No se'ls en gira poca de feina a rentar roba bruta!

Dimarts encara anunciaven alguns diaris, els pocs que's publicaren, els «grandes festejos de la fiesta mayor de Gracia.» I entre els tals cridava la atenció aquest número. «Bailes por la banda del batallón de Cazadores de Mérida.» Bon ball varen tenir, com hi ha Judes!

Lliçoneta de doctrina:
— Els manaments de la llei de Déu, ¿quants són?
— Pels homes deu i per a les dones nou.
— Com s'enten?
— Sí, senyor; perquè aquell que diu «no desitjar la dona del pròxim» no més pot resar per als homes.

En Miranius torna del Correu i dona quinze cèntims a la seva mare.
— Com!... Que no has tirat la carta?
— Sí.
— I doncs... i el segell?
— L'he volgut estalviar. Però no tinguis por. Ja he esperat tirar-la al buçó dissimuladament, quan no'm veia ningú.

Pràctiques d'higiene domèstica:
— Nen, vina a rentar-te la cara.
— No, mamà.
— Sí, que ja sabs que avui ha de venir el teu padri a dinar... Ui, si te la veia tan bruta!
— Esperem una mica més. Devegades no ve, el padri.

Un pagès demana comunicació telefònica:
— Centre... Facin el favor de comunicar-me amb la meua dona.
— Quin número?

— Quin número?... I ara!... Que's creu que tinc trenta dones i que les tinc totes numerades?...

Els infants terribles.
En Miranius, davant d'un quadre que representa Adam i Eva en el Paradís:
— Com és que ella té la cabellera tan llarga i ell quasi no té pèl?
— Perquè ella li devia tallar.
— Ah, si?... Que ja s'havien inventat les estidores?

ENDEVINALLES

Solucions a les endevinalles del número 2457:
A la xarada: *Granota*.—A la mudança: *Ras-res-ris-ros-rus*.—A la targeta: *Mar sin orillas*.

XARADA

Es al senyor don *Total* primera-segona-tres, varen tocar molts diners de la rifa de Nadal.

R. Valls

TARGETA

D. PERE MARIAL

GAVÀ

Amb aquestes lletres, cerqueu el nom d'un vodevil.

R. Valls

MUDANÇA

Una nit de Carnaval, una disfrega em va di:
— *Tot ballar aquest total?*
I vaig contestar-li: — Sí!

R. Valls

ENDEVINALLA

Tinc l'aspecte rialler d'una tenda de *campanya* campanya sempre solc fer prò indirectament, amb manya. D'idees de totes menes el meu còs està nodrit; i sempre tinc per les nenes algun *piropo* atrevit. Mai he estat de cap partit, i en que semblí cosa rara, com que'n trec milló profit, a tot-hom faig bona cara.

Pep Cistellé

CONVERSA

— Escolta, Martí, volia dir-te si vols venir al teatre a veure una funció.
— I a quin anirem?...
— Però si ara te l'acabo de dir.

E. Sala (a) Noi maco

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olim, número 8

Dintre pocs dies es posarà a la venda

Per la renovació d'Espanya

Una diada històrica

GRAN LAMINA ARTISTICA

de la primera Sessió de l'Assemblea de Parlamentaris celebrada a Barcelona el dia 19 de juliol de 1917

Document patriòtic de la memorable Assemblea, propi per a enquadrar i destinada a embellir els salons d'actes de les societats polítiques :: Reproducció d'un admirable quadre al oli, original del celebrat pintor Juli Borrell

Magnífic tiratge en paper mate especial

Preu: UNA pesseta

Poden els corresponents formular immediatament les seves comandes.